

Respons

Vietnam: Familievold mot kvinner

- Hvor utbredt er familievold mot kvinner og hva er årsakene?
- Er familievold mot kvinner straffbart? Hvilke handlinger innebærer eventuelt straffeansvar?
- Følger politiet opp anmeldelser fra kvinner om vold fra mann/samboer? Hvor alvorlig må volden i så fall være før politiet griper inn, og blir overgriperne straffeforfulgt? Blir kvinner vernet av myndigheter/politiet mot familievold?
- Finnes det sentre/boliger der kvinner som er utsatt for familievold kan søke beskyttelse og hjelp? I hvilken grad kan familien til voldsutsatte kvinner hjelpe/beskytte dem?

Bakgrunn

Familievold¹ har i Vietnam, som i mange andre land, inntil nylig vært sett på som et privat anliggende, og var derfor lenge verken lovregulert eller straffbart. Ifølge Rydstrom (2003) ble begrepet *domestic violence* første gang introdusert i vietnamesisk debatt i 1992. I mange land, Vietnam inkludert, gjør manglende likestilling og en generell mannsdominans at kvinner sosialiseres til å akseptere, tolerere og endog rasjonalisere familievold, samt å holde den skjult. Vietnam er et land med lange patriarkalske tradisjoner, hvor det har vært forventet at kvinner underordner seg menn (særlig sine fedre og ektemenn, men også på generell basis), og hvor jenter og kvinner har blitt tillagt mindre egenverdi enn gutter og menn. Kvinner har møtt og møter fortsatt kjønnsstereotypiske og patriarkalske holdninger i rettssystemet og i samfunnet generelt (UNODC 2011b og 2013).

Kvinnens og menns roller har også vært, og er, klart adskilte. I det kinesisk- og konfusiansk-influerte tankegodset som har preget Vietnam de siste to millennia, er kvinner passive, «myke» eller «formelige» og ansvarlige for harmoni i familien og hjemmet, mens menn har

---

¹ Ulike begreper (familievold, vold i hjemmet, vold i nære relasjoner) brukes på norsk om det som på engelsk kalles «domestic violence». Begrepet defineres av Oxford Dictionary (u.å.) som «Violent or aggressive behaviour within the home, typically involving the violent abuse of a spouse or partner» og dekker det som i denne responsen menes med et av de tre norske begrepene, med mindre noe annet er spesifisert i teksten.

en temperamentsfull karakter og derfor kan bli oppfarende, rasende og endog voldelige. Kvinnens antatt formelige karakter og mannens antatt overlegne mentale og fysiske styrke, gjør at ektemenn mange steder forventes å forme og disiplinere sine hustruer med ulike virkemidler, inkludert verbal og/eller fysisk vold.²

Parallelt med dette eksisterer en argumentasjon fra statens og Kommunistpartiets side om at Vietnam nå er et moderne land, hvor eksempelvis likestilling mellom menn og kvinner er grunnlovsfestet. Gammeldags (*backwards*) tankegods, for eksempel om kvinners underlegenhet, er derfor noe landet må legge bak seg. Vietnamesiske myndigheter anerkjenner imidlertid at familievold er et betydelig problem, og vietnamesiske medier skriver jevnlig om temaet, men da oftest om de mer groteske sakene. De aller fleste tilfellene av familievold, inkludert seksualisert vold, og særlig ektefellevaldtakt, blir aldri omtalt eller anmeldt (UNODC 2011b, 2013).

Ifølge Center for Studies and Applied Sciences in Gender, Family, Women and Adolescents (CSAGA), en vietnamesisk organisasjon som jobber med likestilling og kjønnsbasert vold, snakker rundt 50 % av ofre for familievold aldri med noen om volden de utsettes for, og 87 % søker aldri profesjonell hjelp. Hovedårsaken er skamfølelsen den voldsutsatte føler. CSAGA illustrerte dette med det vietnamesiske ordtak «shame on him, shame on her» (*xáu chàng, hó ai*): Selv om «alle» vet at familievold er ulovlig, smitter den skammen som kun burde ramme overgriperen, over på offeret. Rollen som god hustru innebærer, i tillegg til å skape harmoni i hjemmet, også å tie om uheldige forhold for slik ikke å bringe skam over mannen og resten av familien (møte i Hanoi, september 2015).

Utbredelse av familievold mot kvinner

Det er lite tilgjengelig forskning som kan tallfeste utbredelse av familievold. Det som er gjort av forskning og undersøkelser tyder imidlertid på at familievold mot kvinner er utbredt i Vietnam. Som nevnt ser også myndighetene slik vold som et betydelig problem.

En nasjonal studie utført av General Statistics Office i 2010 fant at 58 % av alle gifte, vietnamesiske kvinner har opplevd en form for emosjonell, fysisk eller seksuell vold i hjemmet i løpet av sitt liv (UNWomen u.å., UNODC 2013). Om lag en tredjedel av gifte kvinner har opplevd fysisk vold én eller flere ganger (UNODC 2011b). En undersøkelse fra 2015 fant at ni prosent av gifte eller tidligere gifte kvinner hadde opplevd fysisk eller seksuell vold fra ektemennene sine i løpet av de siste tolv månedene (UNFPA & MoLISA 2015)

Ifølge statistikk sitert av UNODC (2013), er fysisk vold den mest rapporterte typen vold mot kvinner i Vietnam. Ulike studier har funnet at 16–37 % av vietnamesiske kvinner har opplevd fysisk mishandling. I studien (Mai et al.) der 37 % av kvinnene oppga å ha blitt utsatt for mishandling fra ektemannen, oppga 50 % av mennene at de slo konene sine – noe som tyder på underrapportering fra kvinnene. To studier som inkluderte spørsmål om psykisk vold indikerte hhv. at 20 % og 55 % av vietnamesiske kvinner har opplevd psykisk mishandling fra sine ektemenn (UNDOC 2013, s. 75).

De få studiene som er gjort, antyder at familievold kan finne sted i alle sosiale lag i alle landets regioner, selv om det selvsagt finnes en rekke faktorer som minsker eller øker risikoen

---

² I tillegg kommer en lang rekke individuelle årsaker til voldsbruk, for eksempel psykisk ustabilitet, alkoholforbruk, sinnemestringsproblemer, med mer (se nedenfor).

for familievold (se UNFPA & MoLISA 2015). På informasjonsinnhentingsturen til Vietnam i 2015 møtte Landinfo Centre for Women and Development (CWD), en ideell organisasjon tilknyttet Den vietnamesiske kvinneunionen. Representantene for CWD fortalte at enkelte av de voldsutsatte kvinnene de bisto, var høyt utdannede, noen med en master- eller doktorgrad, mens andre hadde høye offentlige stillinger. Generelt er det likevel slik at kvinner med utdanning utover ungdomsskole er mindre utsatt for familievold (UNFPA & MoLISA 2015). Denne undersøkelsen fant også samvariasjon mellom partnervold og kvinnens tidligere erfaringer med vold (fra partner eller andre, og/eller mellom foreldre), mannens alkoholforbruk, alder og voldshistorikk, samt flere andre faktorer. Kvinner i Rødeelv-deltaet, Central Highlands og landets sørøstlige del hadde også høyere risiko for å bli utsatt for partnervold, og det samme hadde kvinner med en sterk patriarkalsk svigerfamilie som anså vold som en nødvendig del av patriarkalsk rolleutøvelse.

Lovverk og straffereaksjoner

Vietnam vedtok i 2007 en Law on Domestic Violence Prevention and Control, som trådte i kraft 1. juli 2008. Lovens artikkel 2 definerer hva som utgjør familievold (og inkluderer både psykisk, fysisk og seksualisert vold), og fastslår at utøvere av slik vold enten skal bøtelegges (sivilrettslig), «disiplineres» eller tiltales for en kriminell handling og dømmes til å betale kompensasjon for forvoldt skade (art. 42).

Ifølge det amerikanske utenriksdepartementet (U.S. Department of State 2015) kan straffen for familievold spenne fra betinget dom (*probation*) på opptil tre år til fengselsstraff i fra tre måneder til tre år. Loven foreskriver også såkalte omskoleringstiltak (*re-education*) for personer som utøver familievold gjentatte ganger (såkalte gjengangere, eller *repeat offenders*) (art. 43).

Hvorvidt det anlegges en sivilsak eller straffesak etter en anmeldelse, avhenger blant annet av den fysiske voldens alvorlighetsgrad. Vietnamesisk lov stiller som et kriterium for kriminalrettsforskning at offeret må ha blitt påført skader som utgjør en skadegrad (*infirmary rate*) på 11–30 % som vurdert av medisinsk fagpersonell (UN Women 2012, s. 15). Hvis offeret har skader på mindre enn 11 % av kroppen, vil saken behandles som en sivilsak (U.S. Department of State 2014). Dette skyldes definisjonen av intensjonell skade i straffelovens § 104 (Penal Code 1999). Det følger delvis av dette at påtalemyndighetene i de straffesakene som kommer opp, oftest fokuserer på én enkelt voldshandling, heller enn på mønsteret av mishandling, inkludert den psykiske mishandlingen, som måtte prege forholdet mellom partene.

Imidlertid er det prosentvis svært få saker som anmeldes, og påtalemyndighetene ser bare de aller alvorligste sakene. De kvier seg ofte for å ta familievoldssaker, fordi de anser disse som vanskelige å føre og vinne. Domstolene på sin side gir ofte uttrykk for at de mener at disse sakene ikke hører hjemme i rettssalen, men heller i meglings- og forsoningsinstanser (UNODC 2011b, s. 17). Politiets rolle i etterforskningen beskrives nedenfor.

Vietnamesiske myndigheter offentliggjør ikke helhetlig statistikk over arrestasjoner, straffeforfølgning, domfellelser eller straffeutmålinger (U.S. Department of State 2015).

Ifølge den nasjonale studien fra 2010 (GSO 2010, s. 91) søkte nær ni av ti mishandlede kvinner aldri noen form for hjelp fra formelle kanaler eller myndigheter, inkludert rettssystemet. Dette kan, som CSAGA har opplyst, skyldes skam og oppfatningen om at familievold er en privatsak, men også at mange kvinner er redde for møtet med politiet

og/eller at de tror at de ikke vil få god assistanse der (møte i Hanoi, september 2015). UNODC (2011a) skriver at kvinner også unngår å anmelde fordi det ofte blir de som må betale boten om mannen blir arrestert. Det er liten kunnskap om familievold i rettsvesenet, og kvinner som anmelder vold møter i mange tilfeller kjønnsstereotypiske og diskriminerende holdninger. UNODC (2011b) hevder at ofre for familievold som går til megling eller som tar saken for retten, kan bli re-traumatisert av opplevelsen der. I tillegg er det trolig fortsatt en del kvinner som ikke er kjent med at slik vold faktisk er straffbar. 2010-undersøkelsen fant at 60 % av kvinnene hadde hørt om loven mot familievold, men at mange av dem var usikre på innholdet i den (GSO 2010). CSAGA har anslått at ulovligheten av familievold likevel var relativt godt kjent i 2015, siden både de selv og myndighetene har drevet flere opplysningskampanjer om dette (møte i Hanoi, september 2015).

CSAGA har drevet lobbyvirksomhet overfor vietnamesiske lovgivere i en årrekke. De bidro blant annet i arbeidet med lovene om likestilling (Gender Equality Law) og familievold fra henholdsvis 2006 og 2007, og de inviteres nå ofte til Nasjonalforsamlingen når kjønnsaspektet ved en ny lovtekst vurderes. Alle nye og reviderte lover i Vietnam *gender mainstreames* nå, og mange av lovene er, ifølge CSAGA, «gode på papiret» (møte i Hanoi, september 2015). Eksempelvis sier loven at alle lokalsamfunn skal ha tiltak mot familievold (*anti-domestic violence services*), men i praksis fortsetter volden og mottiltakene uteblir eller er utilstrekkelige (se de to neste delene).

Politibeskyttelse

Politiet er lovpålagt å reagere på familievold, men de nedprioriterer ofte slike saker fordi de mener at andre problemer er alvorligere. Ifølge CSAGA skyldes dette kjønnsstereotype holdninger og mangel på den kunnskapen som skal til for å kunne tilby meningsfull støtte til ofrene for familievold (møte i Hanoi, september 2015).

Ikke desto mindre viste foreløpige funn fra forskning på den strafferettspleien som tilbys ofre for vold i hjemmet i Vietnam at 65 % av de som hadde rapportert familievold til politiet opplevde prosessen som enkel. Rundt tre fjerdedeler av dem anså politiet for å være høflige og empatiske (UNODC 2011b).

Samtidig oppga rundt halvparten av de som hadde anmeldt vold at de var misfornøyd med resultatet av politiets arbeid, og mente at politiet ikke hadde tatt strenge nok grep. Politiet besøkte offerets hjem i 83 % av sakene. Med mindre det dreide seg om svært alvorlig voldsbruk, var imidlertid politiets vanligste tilnærming å megle og å dempe det de så som «husbråk» heller enn å foreta en arrestasjon. I 34 % av sakene hadde politiet foreslått at offeret heller enn å anmelde volden, selv skulle forsøke å løse problemet internt i familien eller kontakte Kvinneunionen (se nedenfor), et såkalt «forsoningsteam» eller lignende. Politiets standard svar i alle andre saker enn de som forårsaker alvorlig, observerbar skade eller alvorlig forstyrrelse av lokal ro og orden, er ifølge UNODC (2011a) å råde kvinnen til å prøve på forsoning og å bygge en «lykkelig familie». Samtidig viste forskningen nevnt over at i 77 % av sakene som gikk til forsoning, fortsatte volden etterpå (UNODC 2011b, s. 15).

Det vietnamesiske politiet er underfinansiert og svakt organisert hva gjelder de oppgavene som normalt assosieres med politiets lov- og ordensmandat. Politiutdanningen er også en salderingspost. Gitt den finansielle situasjonen, bruker politiet betydelige ressurser på

inntektsgenererende aktivitet, mens den delen av politiarbeidet som gjelder etterforskning av kriminalitet og beskyttelse av borgerne er underprioritert.³ Dette gjør at det ifølge Gisle Kvanvig, leder av Vietnamprogrammet ved Norsk senter for menneskerettigheter, er vanskelig å se hvordan det vietnamesiske politiet skal kunne tilby privatpersoner effektiv beskyttelse mot vold og annen kriminalitet. Politiets etterforskningskapasitet er også begrenset. Den mangelfulle politiutdanningen kombinert med begrensede ressurser til blant annet drift og faglig oppdatering, påvirker politiets kompetanse på etterforskningsmetoder, kriminal- og avhørsteknikk negativt (møte i Oslo, april 2014; se også HRW 2014).

Det amerikanske utenriksdepartementet hevder også at vietnamesisk politi og rettsvesen har dårlige forutsetninger for å ta seg av saker som gjelder familievold, selv om både myndigheter og innen- og utenlandske organisasjoner driver etterutdanning av politi, advokater og ansatte i rettssystemet om familievold og loven mot dette. Mange politifolk er usikre på hvordan de skal avdekke familievold, på sitt ansvar ifølge loven, og på viktigheten av koordinering med andre aktører i lokalsamfunnet og distriktet/fylket (U.S. Department of State 2014).

Både CSAGA og CWD (møter i Hanoi, september-oktober 2015) uttalte at politi og andre myndigheter ofte preges av gammeldagse og stigmatiserende holdninger. Megling fokuserer ifølge CSAGA alltid på å bevare familien. CWD fortalte at kjønnsstereotyper i politiet og blant andre myndighetspersoner gjør at de stiller kvinnene spørsmål som «Hva har du gjort galt som gjør at han slår deg sånn?». Dette bidrar til at mange kvinner holder tett om familievold. Politiets manglende evne til å bistå er ekstra uheldig i lys av at den ovennevnte undersøkelsen fra 2015 fant at situasjonstilpasset respons på partnervold fra autoriteter som politiet hadde en positiv effekt i de fleste saker.

Hjelp og beskyttelse fra det offentlige og ideelle organisasjoner

Det generelle inntrykket fra Landinfos møter i Vietnam i 2015, er at det i de aller fleste tilfeller ikke er hjelp å få om man utsettes for familievold i Vietnam.

Kulturelle oppfatninger om familievold som noe skamfullt og stigmatiserende, tabuer rundt sex og seksuelle forhold, Vietnams store befolkning, langstrakte areal og stedvis store fattigdom, samt en svært lav utbyggingsgrad av hjelpeapparatet, er årsaker til at de fleste kvinner (og andre) som utsettes for familievold står uten et reelt hjelpetilbud. Mange steder på landsbygda er tilbudet helt fraværende, og selv i Hanoi er det begrenset til ett eller to sentre (se nedenfor).

Det finnes et antall vietnamesiske og internasjonale organisasjoner som jobber med informasjon om og bekjempelse av familievold. Enkelte tilbyr også hjelp til ofrene. Den best kjente av disse organisasjonene er Kvinneunionen (Vietnam Women's Union) – en halvstatlig organisasjon med avdelinger over hele landet. Unionen driver mye opplysningsarbeid og kan noen steder tilby rådgivningstjenester, men driver ingen krisesentre eller andre beskyttelsestilbud. To andre organisasjoner av mer ikke-statlig karakter er de ovennevnte CSAGA og CWD.

CSAGA driver hjelpetelefoner for både ofre for og utøvere av familievold. I tillegg driver de politisk og juridisk lobbyvirksomhet og generell folkeopplysning om likestilling, kjønnsbasert

---

³ Derimot har vietnamesisk politi bedre kunnskap og ressurser hva gjelder overvåkning og kontroll med det som defineres som nasjonal sikkerhet (eksempelvis internett).

vold og kvinners, lesbiske og homofiles rettigheter. CSAGA har ingen egne krisesentre, men de er behjelpelige med å sette kvinner og barn som har overlevd familievold, menneskehandel og seksuelle overgrep i kontakt med krisesenter eller såkalte trygge hus (se nedenfor). De tilbyr også *empowerment*-programmer for voldsutsatte kvinner, som blant annet kurs i selvforsvar.

CWD driver ett senter for ofre for menneskehandel og ett krisesenter for voldsutsatte kvinner. Begge kalles Peace House. Krisesenteret ligger i Hanoi og ble opprettet i 2007, da som Vietnams første krisesenter. Peace House krisesenter er fortsatt landets eneste senter med et helhetlig tilbud til ofre for vold i hjemmet og barna deres.⁴ Det er nesten utelukkende kvinner fra Hanoi og de nordlige provinsene som kommer til Peace House i Hanoi, så CWD jobber med å videreføre denne modellen i to provinser lengre sør i landet (møte i Hanoi, oktober 2015).

Kvinnene som søker tilflukt i Peace House i Hanoi kan bli der i opptil tre måneder (seks måneder i senteret for ofre for menneskehandel). Huset har en maksimumskapasitet på 37 kvinner med medfølgende barn. Kvinnene tilbys helsetjenester, psykologisk hjelp, såkalt life skills-rådgiving, juridisk bistand og yrkesfaglig opplæring. Barna deres får plass i barnehage eller på skole, og kvinnene får tilgang til CWDs informasjonssenter med tilhørende bibliotek. CWD støtter også små entreprenørvirksomheter drevet av voldsutsatte kvinner, og de tilrettelegger for at kvinnene kan møtes, utveksle erfaringer samt treffe representanter fra Vietnam Women Entrepreneurs Council.

Etter at kvinnene har forlatt senteret, kan de få 18-24 måneders såkalt «home return service», litt avhengig av individuell situasjon. Dette er for det meste en støttetjeneste per telefon, men CWD setter dem også i kontakt med den lokale avdelingen av Kvinneunionen hvis denne kan bistå, og kvinnene oppfordres til å starte selvhjelpsgrupper. Siden informasjon om Peace House i stor grad spres muntlig, kommer mange av brukerne fra samme landsby eller region, og det gjør det lettere for dem å forme nettverk etter retur (møte i Hanoi, oktober 2015).

CWD opplyste i møte med Landinfo (oktober 2015) at de har bistått mer enn 6500 kvinner med konsultasjon og rådgivning. De to husene, altså for ofre for henholdsvis menneskehandel og familievold, har huset 833 kvinner fram til medio 2015, hvorav noe mer enn 500 var utsatt for familievold og litt over 300 for menneskehandel. CWD skulle gjerne ha tilbudt mer av både husrom og støtte- og rådgivningstjenester, men har begrenset med statlig støtte og lite andre midler.

De eneste krisesenterplassene i Vietnam tilbys altså av CWDs Peace House samt av ett annet senter drevet av en internasjonal organisasjon. Staten driver ingen sentre (CSAGA, epost februar 2016). Imidlertid finnes det en ordning med *reliable residences* eller *safe houses*, trygge hus. På landsbygda, der ressursene ofte er utilstrekkelige for å drive krisetelefoner og -sentre, er lokalmyndighetene lovpålagt å etablere slike trygge hus for voldsutsatte kvinner. Dette er et minimumstilbud, der private hjem skal ta imot kvinnene midlertidig, maksimalt tre dager (CWD, møte i Hanoi, oktober 2015). Imens skal lokale myndigheter og landsbyledere prøve å konfrontere overgriperen og finne en løsning på problemet. Ordningen med trygge hus startet i Thai Binh-provinsen, og er nå videreført til flere, men langt fra alle, provinser i Vietnam. Ifølge det amerikanske utenriksdepartementet (U.S. Department of State 2015) er

---

⁴ Det finnes ett krisesenter til som drives av en annen internasjonal organisasjon, men Landinfo er ikke kjent med omfanget av tilbudet ved dette.

det rundt 300 slike hjem i landet, alle etablert gjennom Kvinneunionens lokale nivå. Dette er imidlertid langt fra et dekkende tilbud, gitt at to tredjedeler av Vietnams rundt 93 millioner innbyggere fortsatt bor på landsbygda.

De trygge husene utstyres med ekstrasing, nødhjelpssett og telefonkort, og de får en godtgjørelse fra det offentlige per kvinne som benytter seg av huset. Tilbudet begrenser seg til kvinner med få eller ingen skader, og det er ikke noe tilbud til eventuelle barn (UN Women 2012). Ifølge CSAGA (møte i Hanoi, september 2015) fungerer ikke ordningen etter intensjonen. De som driver de trygge husene er privatpersoner – det er deres egne hjem som er tilfluktstedet – og de har ofte liten eller ingen kursing i hvordan de skal forholde seg, verken til ofre eller til eventuelle overgripere. I tillegg er ikke de trygge husene trygge i praksis. De har ingen sikkerhetsordninger installert, og overgriperen vet gjerne hvilket hus det dreier seg om, i og med at dette er en lokal ordning. Dette kan lede til truende situasjoner både for brukerne av huset og for vertskapet, om de oppsøkes av overgriperne.

Bistand fra familien

Det finnes altså nesten ikke krisesentre, og de «trygge husene» er ikke egentlig trygge. For mange kvinner er det heller ikke et alternativ å flytte tilbake til foreldrehjemmet sitt. At en kvinne forlater mann og/eller barn oppfattes av mange som moralsk og kulturelt uakseptabelt – når en kvinne først er gift, skal hun ikke forlate ekteskapet og vende tilbake til sin «gamle» familie. Mange familier opplever det som helt umulig å ta tilbake en datter som mishandles i ekteskapet – skammen og latterliggjøringen i lokalmiljøet anses å bli for omfattende. Megling oppfattes i disse tilfellene som eneste mulige utvei (CWD, møte i Hanoi, oktober 2015).

UN Women (2012) skriver at kvinner ofte vegrer seg for å fortelle om vold i ekteskapet på grunn av skammen det innebærer og den allmenne oppfatningen om at harmoni i hjemmet er kvinnens ansvar. Likeledes skriver det amerikanske utenriksdepartementet (U.S. Department of State 2014) at mange kvinner forblir i voldelige ekteskap heller enn å utsettes for stigma i familien og samfunnet. I tillegg viste funn fra UNFPA og MoLISAs 2015-undersøkelse at utenforståendes holdninger og villighet til å intervensere var avgjørende for å stoppe partnervold.

For kvinner i små lokalsamfunn finnes i liten grad andre alternativer enn hjelp fra familie og venner. Mange kvinner har imidlertid familien sin langt borte, siden vietnamesiske ekteskapstradisjoner tilsier at et ektepar bosetter seg hos eller i nærheten av mannens familie. Dermed er hjelpen kanskje ikke tilgjengelig, selv om familien hennes skulle være villig til å bistå henne. En enslig kvinne, kanskje med ett eller flere barn, kan i tillegg ha vanskelig for å klare seg økonomisk etter et samlivsbrudd. Hun vil således være mer eller mindre avhengig av økonomisk bistand og/eller praktisk hjelp fra familie eller andre om hun skal komme seg ut av et voldelig ekteskap. En kvinne som blir mishandlet av ektemannen har derfor ofte få andre valg enn å holde ut mishandlingen.

Om Landinfos responser

Utlendingsforvaltningens fagenhet for landinformasjon (Landinfo) innhenter og analyserer informasjon om samfunnsforhold og menneskerettigheter i land som Utlendingsdirektoratet (UDI), Utlendingsnemnda (UNE) og Justis- og beredskapsdepartementet har behov for kunnskap om.

Landinfos responser er basert på opplysninger fra nøye utvalgte informasjonskilder, og kan bygge på både

Respons Vietnam: Familievold mot kvinner

skriftlig og muntlig kildemateriale. Opplysningene er behandlet i henhold til [anerkjente kvalitetskriterier for landinformasjon](#) og [Landinfos retningslinjer for kilde- og informasjonsanalyse](#).

En respons er et svar på konkrete spørsmål som saksbehandlere i utlendingsforvaltningen har stilt Landinfo, og er ikke ment å være utfyllende redegjørelser for et tema. Responsene er utarbeidet innenfor korte frister, og kildegrunnlaget er ikke alltid like bredt som i våre temanotater.

Landinfo er en faglig uavhengig enhet, og informasjonen som presenteres, kan ikke tas til inntekt for et bestemt syn på hva praksis bør være i utlendingsforvaltningens behandling av søknader. Landinfos responser gir heller ikke uttrykk for norske myndigheters syn på de forhold og land som omtales.

Referanser

Skriftlige kilder

- GSO, dvs. General Statistics Office of Vietnam (2010). *“Keeping silent is dying.” Results from the National Study on Domestic Violence against Women in Viet Nam*. Hanoi: GSO. Tilgjengelig fra <http://asiapacific.unwomen.org/en/digital-library/publications/2015/05/results-from-the-national-study-on-domestic-violence-against-women-in-viet-nam> [lastet ned 23. februar 2016]
- HRW, dvs. Human Rights Watch (2014, september). *Public insecurity. Deaths in custody and police brutality in Vietnam*. New York: HRW. Tilgjengelig fra http://www.hrw.org/sites/default/files/reports/vietnam0914_ForUpload_0.pdf [lastet ned 9. april 2015]
- Law on Domestic Violence Prevention and Control (2007, 21. november). Tilgjengelig fra http://www.ilo.org/wcmsp5/groups/public/---ed_protect/---protrav/---ilo_aids/documents/legaldocument/wcms_177877.pdf [lastet ned 9. april 2015]
- Oxford Dictionary (u.å.). *Domestic Violence*. Oxford: Oxford University Press. Tilgjengelig fra <http://www.oxforddictionaries.com/definition/english/domestic-violence> [lastet ned 23. februar 2016]
- Penal Code (1999, 21. desember). Tilgjengelig fra http://un-act.org/wp-content/uploads/2015/11/Vietnam-Penal-Code.1999.en_.pdf [lastet ned 23. februar 2016]
- Rydstrom, H. (2003, juni). Encountering “hot” anger. *Violence Against Women*, 9(6), 676-697. Tilgjengelig fra http://www.detcivilasamhallet.se/pages/dokument/rydstrom_encountering_hot_anger.pdf [lastet ned 24. februar 2016]
- UNFPA & MoLISA (dvs. United Nations Population Fund & Ministry of Labour Invalids and Social Affairs) 2015. *Why do some women experience more violence by husbands than others?* Hanoi: UNFPA & MoLISA. Tilgjengelig fra http://www.un.org.vn/en/publications/doc_details/487-why-do-some-women-experience-more-violence-by-husbands-than-others.html [lastet ned 23. februar 2016]
- UNODC, dvs. UN Office on Drugs and Crime (2011a). *Research on law enforcement practices and legal support to female victims of domestic violence in Vietnam*. Hanoi: UNODC. Tilgjengelig fra http://www.unodc.org/documents/southeastasiaandpacific/2011/09/domestic-violence/Research_English_version_final.pdf [lastet ned 23. februar 2016]
- UNODC (2011b). *Preventing and responding to domestic violence. Trainee’s manual for law enforcement and justice sectors in Viet Nam*. Hanoi: UNODC Tilgjengelig fra http://www.unodc.org/documents/southeastasiaandpacific/vietnam/publication/Trainee_manual_in_English_6-5-11_.pdf [lastet ned 23. februar 2016]
- UN Women (2012). *Estimating the costs of domestic violence against women in Viet Nam*. Hanoi: UN Women. Tilgjengelig fra <http://www.unwomen.org/~media/headquarters/attachments/sections/library/publications/2013/2/costin-g-study-viet-nam%20pdf.pdf> [lastet ned 9. april 2015]
- U.S. Department of State (2014, 27. februar). *Country Report on Human Rights Practices for 2013. Vietnam*. Washington D.C.: U.S. Department of State. Tilgjengelig fra

Respons Vietnam: Familievold mot kvinner

<http://www.state.gov/j/drl/rls/hrrpt/humanrightsreport/index.htm?year=2013&dclid=220244> [lastet ned 9. april 2015]

- U.S. Department of State (2015, 25. juni). *Country Report on Human Rights Practices for 2014. Vietnam*. Washington D.C.: U.S. Department of State. Tilgjengelig fra <http://www.state.gov/j/drl/rls/hrrpt/humanrightsreport/index.htm?year=2014&dclid=236490> [lastet ned 25. februar 2016]

Muntlige kilder

- CWD, dvs. Centre for Women and Development. Møte i Hanoi, 6. oktober 2015.
- CSAGA, dvs. Center for Studies and Applied Sciences in Gender, Family, Women and Adolescents. Møte i Hanoi, 30. september 2015. E-post 15. februar 2016.
- Kvanvig, Gisle. Leder for Vietnamprogrammet ved Norsk senter for menneskerettigheter. Møte i Oslo, 4. april 2014.

© Landinfo 2016

Materialet i denne publikasjonen er omfattet av åndsverklovens bestemmelser. Uten særskilt avtale med Landinfo er enhver eksemplarframstilling og tilgjengeliggjøring bare tillatt i den utstrekning det er hjemlet i lov.